

Átfogó reform, bicegő progresszió vagy csak egy rutin ráncfelvarrás?

Az Ügyvédi Összefogás Egyesület (ÜÖE) az elmúlt néhány hónapban nem hallatott magáról. Noha az átmeneti elcsendesedés sok mindennel lenne indokolható, a legfontosabb az volt, hogy teret engedjünk a mindkét szintű kamarai vezetésnek, hogy zavartalanul koncentrálhassanak az új ügyvédi törvény előkészítésére, a honi ügyvédség jövőjét ismét évtizedekre meghatározó érdekképviseleti és érdekérvényesítő munkájuk kifejtésére. Titkon reméltük ugyan, hogy talán egy-egy akut kérdésben kikérik majd a mi véleményünket is, horribile dictu meghívnak egy-egy egyeztetésre, de nem meglepő módon erre nem került sor. „Business as usual”, különösebb csalódás nem ért bennünket. Úgy voltunk és vagyunk vele, hogy nem az a fontos, hogy ki mondja, hanem az, hogy mit mond.

Azonban, hogy ki, mikor és mit mondott, az most sem fog kiderülni. Jelentek, meg ugyan tézisek és a tervezet tervezetei néhány hetet hagyva a társadalmi (ál)vitára, de ezek – ahogy az már csak lenni szokott – különösebb visszhang nélkül múltak el. Most azonban, hogy a Tervezet már a parlamenti vitára vár, és szembesülve az elmúlt hónapok eredményével, úgy gondoltuk, hogy mi is elmondjuk a magunkét a miniszternek. A MÜK valamint az összes területi kamara elnökének is megküldött észrevételeinket, és számos esetben szövegtervezetként is megfogalmazott javaslatainkat nem „beolvasásnak”, hanem higgadt értékelésnek és figyelemfelhívásnak szántuk. Kérjük olvasóinkat, hogy mondják el véleményüket akár a törvénytervezetről, akár az ÜÖE észrevételeiről.

Meggyőződésünk, hogy még nem késő, mert amennyiben az általunk javasoltak szakmailag helytállóak, s meggyőződésünk szerint azok, akkor a megfelelő módosításokra és korrekciókra még mindig rengeteg lehetőség és idő van. Ne felejtjük el, hogy ebben az országban nem is olyan régen lehetett Ügyvédi Törvényt módosítani 48 óra alatt, közte egy hétvégével, azóta is unicum öt párti egyetértéssel, ha nagy volt a baj. A baj pedig igazán nagy volt, mert kiderült, hogy meztelen a király. (El is keresztelte a törvénymódosítást az ügyvédi underground rögtön „havária törvénynek”). A tét most sem kisebb, mert most már nem csak a király láthatatlan ruhájáról van szó, hanem egy szakma jövőjéről az elkövetkező néhány évtizedben. Ez talán megérdemel némi odafigyelést és előrelátást.

Összességében a Tervezet, noha nincs híján a progresszió elemeinek, és tesz néhány jelentős lépést a korszerű ügyvédség irányába (pl. az elavult összeférhetetlenségi szabályok felülvizsgálata vagy a titokvédelmi szabályok részletes és garanciális kidolgozása), nélkülözi a nagy ívű modernizációs lépéseket, illetve azokat egy tökéletesen retrográd szervezeti átalakítással, hatáskör, pénz és hatalom koncentrációval igyekszik letudni. Az állam a területi kamarák lokális ügyvédi hivatalokká történő leépítésével párhuzamosan egy túlhatalommal felruházott, túlcentralizált és még a jogtanácsosok betelérével is aládúcolt országos kamarával kívánja a közeljövő elkerülhetetlen lépéseit levezényeltetni. Lehet ezt persze modernizációnak is hívni, mi inkább a kamarai önkormányzatiság leépítésének mondanánk. Ne legyen kétségünk afelől, hogy az ilyen típusú szervezeti átalakításnak egyetlen célja van: erős kéz nyomja le a magyar ügyvédség torkán azokat a keserű pirulákat (informatikai, nyilvántartási, riportálási, okiratbiztonsági, letétkezelési, kötelező továbbképzési stb. megfelelések), amelyek szinte biztosra vehetően meg fogják tizedelni a kart. Azon persze el lehet

mindenkinek gondolkodnia, hogy ezek a lépések elkerülhetők vagy elkerülhetetlenek-e, de azt azért már csak ne akarják velünk elhitetni, hogy mindez a kamarai önkormányzatiság és demokrácia kiteljesedését szolgálja!

És, hogy végül a kérdést is megválaszoljuk: Nem, átfogó reformnak a Tervezetet semmi esetre sem tekintenénk. Rutin ráncfelvarrásnál a néhány „hot topic” előremutató szabályozása miatt több. Erősen bicegő és végkimenetele szempontjából rendkívül bizonytalan progresszió, talán ez a legjobb meghatározás. És hogy ennek a progressziónak mi lesz az ára, azt persze ma még senki nem tudja. De, hogy a kasszánál még mélyen a zsebünkbe kell majd nyúlnunk, nem csak virtuális értelemben, abban azért biztosak lehetünk.